

Lourdes Toledo
Efervescència
programada

Premi de Literatura Eròtica
La Vall d'Albaida

L'ECLECHICA

bromera

ESCRIURE I RESPIRAR FONDO

Tota literatura –amb nombrosos matisos i subtileeses– és autobiogràfica, i fins i tot la ficció revela, més tard o més d’hora, una experiència interioritzada, records, inquietuds, pors, obsessions, dubtes, tot allò que ens aboca a mirar el món i escriure’l d’una manera.

«Com més expliquem els nostres records, menys fiables es tornen», diu Julian Barnes. «De joves veiem la memòria com un objecte sòlid, però quan et fas gran t’adones que és mal·leable. La memòria està més a prop de la imaginació que de l’observació.» Si recordar i imaginar són les dues cares d’una mateixa moneda, on acaba l’exactitud del record i on comença el retrat de l’imaginari?

El desig d’amor, de sexe, de contacte físic, el generem en un racó del cervell que transmet estímuls a totes les nostres terminacions nervioses. La neurociència ho explica, però sovint se’ns escapen molts detalls, i resulta excitant, alhora que anguniós, viure sabent que som encara grans desconeguts per a nosaltres mateixos.

Els lectors tenim tendència a buscar paral·lelismes entre les històries que contenen les novel·les o els contes, entre les aventures dels protagonistes, i la vida de qui les escriu, entre les dosis de veritat i les d'imaginari que el relat conté.

Els dies en què perd el rumb entre unes dosis i les altres em venen al cap les paraules de l'australiana Helen Gardner: «L'eros es mofa de la fantasia de creure que podem assegurar la vida i controlar-la».

Cert, la vida ens desarma de tant en tant sense avisar i ens convida a davallar als inferns. Ni orgull, ni fermesa, ni dignitat possibles a l'abast. L'eros, quan vol, ens esclavitza com una cosa que ens supera, la força mòbil que no podem controlar ni legislar ni fer justa. Quan això passa, no puc fer una altra cosa que escriure.

NO VULL QUE M'HO CONTEN

Miquela compta amb un catàleg variat i heterodox d'amics, amants i relacions. Ja fa temps que se n'ha descomptat. Alguns han durat anys; altres, una temporadeta; d'altres, els més, dies, i més d'uns quants, una nit i prou. El seu amic Jean sempre li feia broma i li deia:

–Vas voir quand est-ce que tu te trouves un mec normal!

Tots dos reien a cor què vols. Un tipus normal! Un tipus *normal*? En el seu catàleg hi havia pocs tipus normals, i ara, per acabar-ho d'adobar, estava embolicada amb un alumne vint anys més jove que ella.

Potser perquè l'erotitzava la novetat i la intel·ligència, o potser perquè tenia una tendència a fer les coses intenses i complicades. Havia estat casada uns quants anys, segurament amb allò més semblant al que Jean en diria «un mec normal», tot i que tampoc, i no havia funcionat. No li quedaven ganes de més casaments, ni de més tipus normals.

Quan tenia vint anys se li n'anaven els ulls darrere dels homes de quaranta; després, als quaranta, els ulls rodaven darrere dels xicons de vint anys, i anys més tard, començà a sentir una feblesa pels senyors madurs de cabells blancs, d'aquells amb més vida al darrere que no al davant.

Era primavera, acabava de complir quaranta anys i encara alletava la seua filla, quan començà a sentir-se imantada pels joves, molt més joves que ella. Ningú no torna la mirada al carrer per a observar o jutjar una parella on ell li dobla l'edat a ella, fins i tot diria que té un plus social afegit, tipus, quina enveja! És tot un mèrit eixir i anar-se'n al llit amb dones molt més joves. Al contrari ja no resulta tan *natural*, ni s'ona a medalla, ni dona caixet, ni plus, ni res que se li assemble. Només atrau mirades sospitoses. Al contrari, el doble o res és un joc de risc. I allò és el que li va passar a Miquela aquella primavera, se la va jugar amb aquell jove a qui doblava l'edat i de qui s'havia encapritxat. I quan es va descuidar ja el tenia dins del cotxe i entre les cames, robant-li vint minuts a la darrera classe i vint minuts a la vetlada familiar, abans d'arribar a casa seua a donar una abraçada llarga als xiquets –que ja estaven ficats al llit– i llegir-los un conte breu perquè era massa tard.

Havia passat uns quants anys abduïda per la criança dels seus fills i per una professió amb tots els tiquets per a guanyar el premi gros: treballar molt a canvi de ben poc. Després d'uns anys d'esforços i provatures, finalment havia trobat una faena feta a la seua mida.

Tenia els matins i els migdies lliures mentre els xiquets estaven a escola. Treballava als vespres i els veia poc. De matí preparava oposicions, feia la compra o endreçava casa, i d'uns dies ençà, follava desenfrenadament amb un xic vint anys més jove que ella.

El primer dia va arribar a casa d'ell amb una falda negra i sabates de taló, ell li ho havia demanat. Les duia a la motxilla i se les va posar als lavabos de la cafeteria on esmorzava en deixar els xiquets a escola. Ningú hauria entés a sa casa que es vestira així un dia qualsevol entre setmana.

El segon dia va arribar amb texans i una pressa ferotge per traure's les bragues.

El tercer dia se'l va menjar a besades en obrir la porta.

El quart estava xopa abans de tocar el timbre de casa d'ell.

El cinqué ja havia començat a perdre el nord.

Tanmateix, seguia estudiant, amb més fúria que mai, la casa continuava neta, treballava als vespres.

Arrapava uns minuts de sexe a la nit i totes les hores possibles al matí. Els caps de setmana, i a mesura que s'acostaven les dates dels exàmens, anava a estudiar a la biblioteca i en aquelles vesprades llargues de juny agafava el cotxe a mitjan vesprada i s'enfilava amb ell als afores de la ciutat, entre roques, pins i argila.

Procurava dur faldilla per a fer-ho fàcil, i com que els dies ja eren càlids, tot estava més a mà: els múscles, els genolls, els peus, els turmells, els pits. Costava tan poc aixecar-se la falda i posar-se'l entre les cames, amagats entre els pins, tombats damunt les pedres, mentre el sol anava cobrint-los com una melmelada de taronja sobre un pa tendre a punt de ser cruspit.

Aquella primavera Miquela se sentí tan poderosa que hauria pujat nua a una roca i hauria cridat als quatre vents com era de feliç. Cada centímetre de la seua pell havia reviscolat, tornava a sentir-se ardent i viva. Molt viva! Ja no li pesava tant aquella casa plena de joguines per terra ni el seu matrimoni espés. I mentre aquella criatura salvatge de vint anys li omplia de llengua cada racó, es repetia en veu baixa: no vull que m'ho conten, no vull que m'ho conten.